

Fylkesmannen i Vestfold

Kommunal- og regionaldepartementet

Postboks 8112

Dep 0032 Oslo

KOMM. OG REG. DEP
- 2 NOV 2005
05 11594 - 66
Ark. 650.0
Avd. KO / K7 / DV

Vår saksbehandler / telefon:
Petter Lodden
33 37 11 49

Deres ref:

Vår referanse:
2005/3146
Arkivnr: 321

Vår dato:
01.11.2005

NOU 2005:6 - Lokaldemokratikommisjonens utredning Samspill og tillit - Om staten og lokaldemokratiet

Innledning og oppsummering

Fylkesmennene i Vestfold, Telemark, Oslo og Akershus, Østfold og Buskerud har blitt enige om felles hovedpunkter som innspill til høringen. I tillegg vil vi knytte en del merknader til utredningen, med utgangspunkt i erfaringer og utkikkspunkt fra Vestfold.

Vi vil oppsummere våre hovedpunkter til utredningen slik:

1. Kommisjonen har levert et viktig bidrag til mer nyansert debatt om lokaldemokratiets vilkår, bl.a knyttet til spørsmål om lokalt handlingsrom, om rettighetslovgivningens betydning og om virkningen av en fragmentert stat.
2. Forholdet mellom stat og kommune analyseres ut fra en integrasjonsmodell. Vi deler kommisjonens understrekning av at denne fordrer partnerskap, balanse og gjensidighet mellom nivåene.
3. Vi savner erfaringsinnhenting og dokumentasjon fra embetenes samordningspraksis og utvikling av kommunedialogen fra de senere år. Vår antakelse er at det skjer mye i fylkesmannsregi for å samle trådene i en sprikende sentral stat, som bidrar til å lette kommunenes situasjon og tydeliggjøre lokalt handlingsrom, samt styrke lokal handlingskapasitet og -evne. Derfor oppfatter vi embetene og deres rolle som en mulig del av løsningen, snarere enn en del av problemet.

Bildet av en fragmentert sentral stat dominerer utredningen. Betydningen av statens eget samordnende uteapparat – fylkesmannsembetene – for å få til samspill og tillit mellom kommune og stat - er tilsvarende fraværende. Den nasjonale politikken legitimitet og forankring regionalt og lokalt tror vi er helt avhengig av en godt fungerende toveis kommunikasjon. Det betinger i sin tur en stat som er tilgjengelig regionalt, og som samtidig har den nødvendige initiativ- og handlekraft, og hvor styringskjeden fra Stortinget er klar.

4. Rettighetslovgivning og likhetstanke synes å ha sterk oppslutning, både i folket og i Stortinget. Vi tror derfor denne systemutviklingen er kommet for bli. Følgelig vil staten ha en fortsatt sterk interesse i tett oppfølging av kommunal tjenesteproduksjon. Alternativet er å løfte tunge tjenester ut av kommunesektoren. Det tror vi verken gavner lokaldemokratiet eller velferdstjenestene. Kommunal tilpasning til lokale behov og omstendigheter, og kommunenes bidrag til lokal samordning av mange ulike tjenester overfor felles brukergrupper, er viktige hensyn. Bredden i oppgaver bidrar i seg selv til handlingsrom, som Kommisjonen selv påpeker. Konsekvensen er at velferdstjenestene langt på vei bør betraktes som et fellesanliggende for stat og kommune, selv om nivåene har ulike oppgaver og roller i kjeden.
5. Det er også sterke statlige interesser i en tett kontakt med kommunene i forhold til samfunnsutviklerrollen. Erfaringene viser dette tydelig; både i forhold til arealplanlegging, miljø og landbruk. Samfunnssikkerhet og beredskap er et typisk felles interesseområde, av stor og økende betydning. Et mangfold av kryssende interesser gjør det vanskelig å tenke seg at staten skulle abdisere. Fylkesmannens rolle er å sikre vedtatte overordnede nasjonale interesser og samtidig være tydelig på det handlingsrommet kommunene selv har. Dette går godt an å kombinere, når oppdraget er tydelig. Et alternativ er at dette feltet legges ut til det kommersielle konsulentmarkedet, dersom embetenes dialogrolle svekkes. Det vil ha tre konsekvenser: det blir dyrt for kommunene, veiledningen er ikke kvalitetssikret, og staten har ingen hånd på rattet for å formidle nasjonalt formulerte interesser.
6. Vi støtter vurderinger og forslag for en bedre samordning i den sentrale forvaltningen. På dette punkt har kommunene og embetene felles interesse.
7. Vi mener at kommisjonens fokus på uheldig rolleblanding mellom tilsyn og dialog er lite nyansert. Med tydelighet og rollebevissthet kan tilsyn utmerket godt kombineres med andre virkemidler fra Fylkesmannens side for å fremme lovers formål og kommunal etterlevelse av regelverkskrav. Dette er godt utredet i rapporten fra Tilsynsutvalget; NOU 2004:17.

Vi støtter forslaget om tilsynssamordning i regi av fylkemannen.

Utdypende merknader fra Vestfold

Merknadene følger overskriftene i innholdsfortegnelsen til utredningen. Skråtekstene er sitater fra utredningen. Våre kommentarer følger så i rett tekst.

Innledning

Velferdsstaten har medført at kommunesektoren og staten har blitt stadig tettere innvevd i hverandre. Vanligvis benevnes dette som en integrert modell i motsetning til den autonome der stat og kommune har sine atskilte sfærer. Integrasjonsmodellen forutsetter et partnerskap mellom staten og kommunene. De skal i fellesskap løse offentlige oppgaver. Partnerskapet utfordres jevnlig, fordi kommunesektoren opererer innenfor et styringssystem der andre mål enn lokalt selvstyre også er viktige (se kapittel 2). Integrasjonsmodellen gir kun mening når begge parter har et selvstendig

maktgrunnlag og når de går sammen om å løse det som oppfattes som felles oppgaver (professor Audun Offerdal).

Dette er i tråd med embetets egen analyse og handlingsgrunnlag gjennom flere år og beskrevet flere steder i våre policydokumenter. Utredningen unnlater imidlertid nesten konsekvent å hente erfaringer fra praksisfeltet hos fylkesmennene. Kommisjonen har tydeligvis valgt å basere arbeidet på kunnskapsmateriale fra academia og delvis fra KS. Fylkesmennene har ikke vært representert i Kommisjonen. Vi tror erfaringsinnhenting fra embetene på en fruktbar måte hadde kunnet supplere bidragene fra academia.

Kommisjonens eget syn er at koplingen mellom det nasjonale og det lokale demokratiet er blitt stadig viktigere. Dermed understrekes embetenes funksjon som knutepunkt mellom de to demokratiske nivåene. I det omfang den norske staten bruker kommunene til å tilpasse og gjennomføre nasjonal politikk på lokalt nivå, som Kommisjonen så sterkt vektlegger, er fylkesmennenes rolle som kanal for dialog og bindeledd av stor betydning. Norge er et stort, geografisk særdeles variert land, med lange avstander, liten befolkning og en særs variert kommunestruktur. Den nasjonale politikkenes legitimitet og forankring lokalt mener vi betinger en stat som er tilstede, synlig og tilgjengelig regionalt.

Kommisjonen mener en tett og likeverdig integrasjon mellom staten og kommunene er en styrke for det norske styringssystemet, og at det må bygges videre på denne modellen. Modellen forutsetter imidlertid en fornuftig balanse mellom lokalt selvstyre og statlig styring. Materialet som kommisjonen har gjennomgått gir ikke et entydig bilde av om det har skjedd en forskyvning i denne balansen. Staten har innenfor rammene av en omfattende kommunesektor en viktig rolle å spille både som lovgiver, bevilgende myndighet, kompetanseorgan, tilsynsorgan, klageorgan og dialogpartner. I denne prosessen er det viktig at det i større grad enn i dag fokuseres på å utvikle et samspill mellom forvaltningsnivåene som bygger på tillit og partnerskap. Kommisjonens vurderinger har bakgrunn i dette perspektivet. Kommisjonens budskap er at båndene mellom staten og kommunen må styrkes og videreutvikles.

Uten et godt samspill vil stat - kommune forholdet kunne preges av uenighet, lav tillit, ansvarsfraskrivelse osv. Gode ordninger og arenaer for samspill mellom nivåene vil etter kommisjonens oppfatning være grunnleggende for å motvirke en slik utvikling.

Helt fra tilsyns- og samordningsprosjektet i Vestfold (1996-97), og på grunnlag av mange ytringer fra ordførere og rådmenn gjennom årene, har vi for egen del oppsummert kommunenes problemsituasjon slik:

- den statlige styringen er uklar, med manglende klargjøring mellom hva kommunene skal gjøre og bør gjøre, og med manglende innbyrdes prioriteringer og resultatkrav
- styringen er uoversiktlig, fordi statlige krav og ønsker kommer i stort omfang, spredt, detaljert og usystematisk, (dårlig koordinert signal- og dokumentflyt og mangelfullt koordinerte møter og tilsyn).
- Styringen er fragmentert (statsforvaltningens virksomhet er organisert i avgrensede saksområder, med hver sine etater og virkemidler, samt egne systemer og rutiner for kommunekontakt, som ikke alltid synes avstemt i forhold til hverandre og til kommunenes egne styringsbehov).

Både kommunene og embetet har ytret bekymring for konsekvensene:

- dårligere vilkår for realisering av statlig politikk gjennom kommunene

- uklare rammer for det lokale folkestyret, med fare for demokratisk slitasje
- sviktende grunnlag for dialog og samarbeid mellom nivåene.

Slike vurderinger har ligget til grunn for vårt arbeid med forventningsbrev og kommunesamtaler, og forsøkene på tilsynssamordning, for å nevne noe.

Foreliggende utredning underkommuniserer etter vårt syn at flere embeter tidlig har tatt fatt i disse samordningsproblemene og lansert strategier for å avbøte dem. Derved kommer heller ikke mulighetsrommet for forbedringer klart nok fram, slik vi ser det.

Det virker som om slitasjen mellom staten sentralt (Stortinget, regjeringen og departementene) og kommunesektoren, representert ved KS, dominerer perspektivet. Årsakene er regelverksutvikling, øremerking, handlingsplaner, rapporteringskrav, sektorenes og fagdepartementenes sterke stilling, med tilhørende fragmentering og dårlig samordning. Embetet deler som sagt problemanalysen. Kommisjonens forslag synes imidlertid å undervurdere det potensialet som ligger i at staten i sterkere grad tar aktivt i bruk sitt "uteapparat", fylkesmennene.

Erfaringen fra Vestfold er blant annet at kontakten mellom den enkelte kommune og embetet preges av tillit. Vi får mange tilbakemeldinger på at samhandlingen oppfattes å gi merverdi for den enkelte kommune. Ikke minst handler det om at de problemene en fragmentert styring fra en sentralt sektorisert stat, gjennom fylkesmannens mellomkomst, kan kompenseres for i en viss grad. I den generelle stat-kommune-debatten synes derimot ofte embetene å bli tilskrevet en rolle som del av problemet, heller enn mulig del av løsningen. Derfor etterlyser vi Kommisjonens synliggjøring av de konstruktive bidrag flere embeter har ytt gjennom de senere år, både med hensyn til dialog med kommunene og samordning innad i staten.

Kommunene er svært ulike, både i befolkning og rom; både som samfunn og organisasjoner. Embetene må derfor differensiere og tilpasse, for å behandle kommunene likt, ut fra behovet for å medvirke til å gjennomføre nasjonal politikk. Noen kommuner har sterke pressproblemer, andre preges av stagnasjon. Noen kommuner er faglig selvforsynt, andre trenger aktiv kunnskapsformidling. Noen planutvalg/formannskap/kommunestyre oppjoner mot Stortingets og Regjeringens retningslinjer, f. eks. i arealpolitikken; andre følger mer lojalt opp. Fylkesmannen må stille presis diagnose av formidlingsbehov; handler behovet om faglig informasjon til administrasjon og etat, eller handler det om å klargjøre for lokalpolitikere hva Stortinget og regjeringen har bestemt? Embetenes plassering og lokalkunnskap gir nettopp slike muligheter.

Figur 5.2 (utredn. s 62) illustrerer ulike trekk ved styrings- og samhandlingsforholdet mellom staten og kommunesektoren. *Kommisjonen mener at relasjonen mellom forvaltningsnivåene i dag kan plasseres mot venstre (regel- og avviksorientert). Vi tror dette stemmer for staten sentralt, jf for eksempel de senere års fokus på tilsyn. Imidlertid er erfaringen at på fylkesmannsnivå er det etter hvert blitt et mye større innslag av dialog, og mindre hierarki, enn det figuren antyder. Dertil kommer poenget om differensiering.*

Eksempelvis er det slik at mange kommuner rent faktisk etterspør mye veiledning og konkret rådgivning. For det andre må vi bruke aktiv formidling der det er påkrevd. Overfor atter andre kommuner er det situasjoner der hierarkisk styring er nødvendig. Dette er fleksibel styring og dialog i praksis, og kan bare utøves med lokalkunnskap som basis. Samtidig er det klart at de senere års "trykk" på tilsynsfunksjonen til embetene, i seg selv

representerer et press mot regel- og avviksorientering. Vi reiser spørsmålet om dette er fornuftig.

Integrasjonsmodellen for stat-kommune-relasjonen bygger på gjensidighet, balanse, dialog og toveiskommunikasjon. Funksjonene som knutepunkt og "lyttepost" er derfor særs viktige i fylkesmannsrollen. I denne sammenhengen opplever vi ikke sjelden mangel på rask og tydelig respons fra sentrale myndigheter. Når embetet, sammen med, eller på vegne av en/flere kommuner, tar opp lokalt formulerte spørsmål, ofte i tilknytning til observerte utilsiktede virkninger av regelverk og ordninger, eller i form av forslag til virkemiddelforbedringer, er mangel på reaksjon et problem. Vår erfaring er at denne lokale korreksjons- og innovasjonskraft i for liten grad utnyttes som ressurs. Dertil kommer at tilliten svekkes, når konkret begrunnet respons ofte uteblir.

Statlig styring

Videre bør det vurderes om ikke den kapasitet staten disponerer mht å styre kommunene delvis kan overføres til kommunene og dels omgjøres til kapasitet for dialog mellom staten og kommunene.

Vi er litt usikre på det egentlige innholdet i dette poenget. For vår egen del oppfatter vi at det fra embetet det siste tiåret har vært en kontinuerlig bevegelse i retning dialog med kommunene; fra hierarkisk styring, så langt sentrale rammebetingelser gir rom for. Slik sett er kommisjonsforslaget helt i tråd med egen praksisutvikling. Det utgjør og en motsats til det mer ensidige fokuset på regel- og avviksorientering som har fulgt i kjølvannet av tilsynsfunksjonens fremvekst og styrking de senere år – drevet frem av staten sentralt.

Men Kommisjonens poeng gir oss en anledning til å ta opp et generelt spørsmål om hvordan staten organiserer sin samhandling og kontakt med kommunene på områder der staten har sterke og legitime interesser knyttet til lokal oppgaveløsning; slik som pleie og omsorg, skole, barnevern, osv. Kvalitetsutviklingsavtalene på disse områdene (og andre), som staten har inngått med KS, har ikke avklart tydelig hvilken rolle embetene har/skal ha i dialogen med kommunene på de samme områdene, herunder forholdet KS-prosjektene bør ha til embetene. Vår erfaring er at den enkelte kommune i stor grad fortsetter å henvende seg til fylkesmannens fagavdelinger om mange av de samme temaene. Her kjenner de fagfolk; her ligger tilgrensende oppgaver og her får kommunene konkrete svar. Vårt generelle inntrykk er at KS i begrenset grad engasjerer seg i/inviterer til aktivt samarbeid med embetene.

Slike prosjekter bør legge til grunn at kommunene er 'going concerns' med en stor, løpende tjenesteproduksjon, med større eller mindre innslag av utvikling og omstilling som del av hverdagspraksis. Utviklingsaktiviteter kan skje på eget initiativ, og/eller være stimulert av handlingsplaner fra fagdepartementer eller programmer til KS. Uansett om det er stat eller KS som driver tidsavgrensede fagprogrammer overfor kommunene, er det et problem for den enkelte kommune, dersom det ikke tas høyde for situasjonen lokalt, jf behovet for differensiering og tilpassing. Mange kommuner kan ønske bistand til å videreføre eller evaluere lokalt igangsatte utviklingstiltak, men blir ofte avkrevd særskilte innspill under "logoen" til et eller annet midlertidig program. De får ikke "lagt sten på sten" i egen utvikling (manglende addisjonalitet).

Dertil kommer tilveksten av stadig nye arenaer for fagdialog, som prosjekter og handlingsplaner ofte legger opp til. Mange kommuner reagerer på omfanget og ønsker sanering og

samordning; at flere tilgrensende tema kan håndteres i ett forum. Embetene synes å ha litt blandede erfaringer med deltakelse på de arenaene KS oppretter; også effektiviseringsnettverkene. Manglende likeverdig deltakelse kan bety et press for egne samlinger i fylkesmannsregi, for å få formidlet og drøftet de oppgaver embetene får gjennom tildelingsbrev og embetsoppdrag. Dette er tungvint, belaster hver kommune og truer tilliten til systemets rasjonalitet. Etter vårt syn kan dette undergrave statens dialog med kommunesektoren, på de områdene staten har legitime interesser å ivareta (velferd, areal, miljø, rettessikkerhet, osv). Vi er altså bekymret over manglende sentral oppmerksomhet omkring handlingsgrunnlaget til statens eget "uteapparat".

Dette er overhodet ikke et argument mot KS' aktive engasjement for kvalitetsutvikling på viktige tjenesteområder i kommunene. Derimot handler det om nødvendigheten av avklaring av og tilrettelegging for samspill med embetene/regional stat på områder der staten har legitime interesser å ivareta, når f.eks kvalitetsavtaler inngås mellom partene sentralt.

Samspill for tillit

Kommisjonen mener at et godt samspill mellom nivåene er avhengig av bedre samordning og en annen type styring fra statens side. Det er på statlig nivå det er størst behov for en sterkere samordning. Det er nødvendig å styrke samordningen i statens politiske og administrative organer. Når det gjelder organisatoriske tiltak, oppfatter kommisjonen det som viktig at det på statlig plan gjøres endringer for å styrke samordningen i forhold til statlig kommunerettstet styring. Videre bør statens styring legges om fra dagens fokus på hierarkisk styring til økt dialog mellom forvaltningsnivåene. Regjeringen og Stortinget må samordne styringen og ansvaret for kommunesektoren. Dernest foreslås en rekke tiltak for samordning i den sentrale forvaltningen.

Vi slutter oss til Kommisjonens vurderinger.

Manglende sentral samordning belaster også embetene, som nettopp har samordning overfor kommunene som en hovedfunksjon. Denne vil åpenbart fremmes ved bedre samordning sentralt, (samtidig som dagens sentrale fragmentering altså kan avbøtes et stykke på gjennom god praksis i embetene). Poenget gjelder generelt, men her vil vi trekke fram eksempler fra de mange ulike virkemidler/ ordninger på tilstøtende områder, som ligger til ulike departementer og direktorater. Fra i år kan vi nevne; tilskudd til friluftslivets år fra DN (MVA), skoleprosjektet/økning til en times fysisk aktivitet daglig og tilrettelegging for skolemåltid (Opplæringsavdelingen), kortreist mat og Norge 2005 fra LMD (FMLA) og folkehelsesatsninger fra SHDir (Helse og sosialavdelingen). Kommunene har en åpenbar interesse å få en samordnet behandling av prosjektsøknader om beslektede tema. I praksis er det vanskelig for embetene å bidra konstruktivt pga ulike sentrale rammebetingelser.

Videre er det slik at på enkelte ordninger velger våre oppdragsgivere å bruke fylkesmannen som et koordinerende mellomledd, på andre felt går man direkte på målgruppen i kommunene, mens embetet blir bedt om å bidra med informasjon om aktuelle kandidater i forkant. Begge deler er lite brukervennlig. Det blir uoversiktlig for våre samarbeidspartnere. Ikke minst sett i lys av fylkesmannens samordningsrolle er det uheldig at oppdragsgiverne opptrer uryddig. Det medfører også mye administrasjon og møtevirksomhet, med relativt lite resultater. Svært mange "støvsuger" tilskuddsmarkedet og sender samme søknad til

de ulike utlyste ordningene. Når vi samarbeider om tildelingene, så viser det seg ofte at de samme søknadene går igjen.

I tillegg er det uheldig om det skapes lokale forventinger til både økonomisk og annen oppfølging, som ikke kan innfris. Det skader både embetet og våre oppdragsgiveres troverdighet og kan svekke motivasjonen for lokale initiativ. Det er beklagelig hvis kampanjer som er ment å skape engasjement på et satsingsområde, f. eks frukt og grønt i skolen, isteden fører til frustrasjon.

Det er uansett viktig at embetets ulike oppdragsgivere bygger opp under embetets rolle og ikke underminerer funksjonen ved å gå direkte på målgruppen, noen ganger uten at vi er informert.

Fylkesmannens rolle

Fylkesmannens oppgaver bør derfor avgrenses til tilsyn, klage, legalitetskontroll og nødvendig dialog for å sikre at kommunene gjennomfører de store velferdsoppgavene slik Stortinget har bestemt.

Kommisjonen anbefaler derfor at fylkesmannsembetets rolle i dagens forvaltningssystem bør gjennomgås og utredes nærmere, herunder hvordan rådgiver og dialogfunksjonen skal utvikles og skilles fra kontrollfunksjonen på en god måte.

Kommisjonen begrunner dette blant annet med at en utvikling av fylkesmannens rolle som dialoginstans kombinert med tilsynsrollen kan resultere i en uheldig rolleblanding. Denne synsmåten har dominert debatten de seinere år, og vi mener den bør nyanseres. Fylkesmannens mange forskjellige roller vis a vis kommunene – politikkformidling, kontroll, tilsyn, klageinstans, veiledning, samarbeid, rapportering osv. krever bevissthet, tydelighet og balanse. Et hovedpoeng er likevel at de ulike virkemidlene fungerer sammen mot felles mål for stat og kommune.

Fylkesmannen ser på den samlede offentlige velferdsproduksjonen som en sammenhengende verdikjede; fra Stortingets vedtak, og til kommunalt virksomhetsnivå. Staten setter normer for rettssikkerhet og kvalitet, samtidig som staten er oppdragsgiver og finansieringskilde for kommunal velferdsproduksjon. Den omfattende bruk av kommunene som instrument for å tilpasse og gjennomføre nasjonal politikk lokalt, som kommisjonen dokumenterer, skaper et interessefellesskap mellom stat og kommune om resultatet av politikken, (tjenestenes omfang, innhold og kvalitet, samt rettssikkerhet). Kommunal oppgaveløsning og gjennomføring av Stortingets og regjeringens politikk er koplet tett sammen (integrasjonsmodellen). Samhandling som kan bidra til felles virkelighetsforståelse og gjensidig læring bør derfor styrkes, noe Kommisjonen selv legger vekt på.

Etter vårt syn er det i dag ikke tilstrekkelig gode prosesser som kopler opplevd rettssikkerhet og kvalitet i kommunal 1. linje, med staten som oppdragsgiver og finansieringskilde. Det fins og trengs supplerende kontaktformer mellom stat og kommune utover tilsyn, for å stimulere gjensidig læring, avdekking av "systemfeil" og samarbeid om forbedring. Mer systematiske læreprosesser, både mellom kommune og fylkesmann og mellom embete og sentrale myndigheter, tror vi kan gi gevinst. Egen praksis viser gode erfaringer.

Fylkesmannens erfaring er at tilsyn, sammen med øvrige ordninger knyttet til klage og kontroll, rapportering osv, gir et godt grunnlag for veiledning, dialog og felles læringsløyper. Poenget må være å få systemet som helhet til å fungere som en lærende

organisasjon. Utfordringen er å utnytte mer systematisk den betydelige kunnskap som over tid genereres gjennom tilsyn, klagebehandling osv, som grunnlag for kontinuerlig forbedrings. Sammen med andre datakilder kan dette bl.a. gi grunnlag for ROS-analyser i forhold til tilsynsbehov. Rettsikkerhetsprosjektet i Vestfold, gjennomført i samarbeid med kommunene Sandefjord, Stokke og Sande, har vist store muligheter for bedre felles lære- og utviklingsprosesser, jf prosjektrapporten (februar 2005) tidligere oversendt Mod og Krd.

Vi har i uttalelsen til Aasland-utvalget gitt uttrykk for at relasjonen mellom statlig tilsyn og kommunesektor, lett forenklet, kan betraktes på to prinsipielt ulike måter, som det følger vidt forskjellige implikasjoner av:

- Som et strategisk spill, bygd på at hver institusjon vil fremme sine interesser. I dette bildet følger det lett mistillit og motstridende interesser mellom tilsynsorgan og -objekt. De kommunale pliktsubjekter har en informasjons- og nærhetsfordel til gjenstandene for tilsyn (tjenesteproduksjonen). Tilsynsorganet har på sin side definisjonsmakt over tilsynsmetoder og normene for å vurdere lovligheten/ forsvarligheten av den kommunale virksomhetens systemer og praksis. I et strategisk spill preget av mistillit og dårlig kommunikasjon, kan slike ulike posisjoner medføre ugunst for tjenestebrukerne, fordi situasjonen vil svekke oppmerksomheten om felles læring og konkret tjenesteforbedring.
- Vårt fortrukne alternativ, som det fremgår med all tydelighet, er å se på forholdet mellom partene som en dialogisk relasjon, bygd på tillit og felles interesser for å i møtekomme brukerbehov på en best mulig måte, innenfor lovens krav og de tilgjengelige rammer. Dette perspektivet kan motivere til åpenhet om problemer, utfordringer og normforståelse, samt konstruktive søkeprosesser for forbedringstiltak, mellom tilsynsorgan og tilsynsobjekt. Vi tror embetet som tilsynsorgan kan fylle en slik støtterolle, uten å undergrave pliktsubjektets selvstendige ansvar for å etterleve regelverkskrav. Dette krever samtidig tydelig bevissthet om rollefordelingen mellom tilsynsmyndighet og tilsynsobjekt.

Legitimitet, skjønn og dialog er avgjørende for hvorvidt tilsyn kan fremstå som et godt tiltak for rettssikkerhet til brukerne. Legitimitet fra pliktsubjektet oppnås gjennom innsikt og fagkompetanse; fra publikum/brukere ved at det i utgangspunktet ikke er tvil om hva som er målet med tilsynet. Statlig tilsyn med kommunesektoren omfatter en rekke områder av meget ulik karakter. På få områder finnes standarder som kan måles direkte av tredje-person (tilsyn); på mange felt er man avhengig av å få ulike personer til å beskrive konkret hva som gjøres/ikke gjøres. Man er altså avhengig av dialog med den det føres tilsyn med, og med brukeren eller dennes pårørende eller representant. Lovbestemmelsene er i stor grad skjønnsmessig formulert, eks "nødvendig helsehjelp", "ikke kan dra omsorg for seg selv", "faglig og etisk forsvarlig", osv.

På sosialområdet er det viktig å få til en dialog mellom samtlige berørte parter, fordi den rettslige standarden ikke er objektiv/umiddelbar målbar; ei heller lar den faktiske situasjon/faktum seg umiddelbart fastslå. Her kreves både dialog og skjønn – så vel for å avklare virkelighetsoppfatning og normforståelse hos hver av partene, som for å identifisere felles synspunkter og eventuelle uenigheter. Forståelsen av lovlighet/ forsvarlighet vil ofte være særs skjønnspreget og forutsetter dyp fag- og systeminnsikt på tjenesteområdene, fra tilsynsmyndigheten. Praksisfeltene er hele tiden er i dynamisk utvikling – det samme er profesjonskultur og samfunnsnormer.

Alle disse systemtrekkene bidrar, etter fylkesmannens oppfatning, til å understreke betydningen av god og tillitsfull dialog mellom stat og kommune, og mellom kommunen som tjenesteproducent og bruker. Følgelig mener vi at Kommisjonens fokus på uheldig rolleblanding mellom tilsyn og dialog i noen sammenhenger blir lite nyansert. Vi ser det slik at med tydelighet og rollebevissthet kan tilsyn utmerket godt kombineres med andre virkemidler fra fylkesmannens side, for å fremme lovers formål og kommunal etterlevelse av regelverkskrav. Tilsyn er bare ett av flere virkemidler for å oppnå slike mål. Dialog er samtidig et sentralt element i utøvelsen av tilsyn. Den løpende fagdialogen mellom embete og fagnivå i kommunen er viktig for å skape et tilstrekkelig tillitsfullt klima i tilsynet. Vi er glad for Kommisjonens understrekning av dialogbehovet mellom stat og kommune på velferdsområdene, men tror altså ikke at et skarpt organisatorisk skille mellom tilsyn og øvrige funksjoner ved embetet nødvendigvis vil være et skritt i riktig retning.

Kommisjonen mener at det ikke er samme behov for dialog og rådgivning når det gjelder oppgaver som har med kommunenes rolle som samfunnsutvikler å gjøre, eksempelvis planarbeid, næringsutvikling, miljø og landbruk.

Erfaringene fra Vestfold tilsier visse nyanseringer på dette punktet. For det første viser landbruksreformene absolutt et behov for råd/veiledning og dialog med kommunene om deres nye roller. LMD har basert desentraliseringen på en aktiv oppfølging av kommunene fra embetenes side. Poenget forsterkes ved den betydelige variasjonen det er mellom kommunenes forutsetninger, ikke minst faglige, for å fylle sin nye rolle. Uten en aktiv regional stat kan departementer og direktorater tenkes å bli mer tilbakeholdende med ytterligere desentralisering. På miljøområdet har vi savnet flere konkrete desentraliseringsinitiativ. Her foreligger sterke sentrale direktoratsinteresser. Kan hende ville det lette videre oppgaveoverføring til kommunene, om det ble satset mer på den statlige miljøvern-avdelingen hos fylkesmannen.

Når det gjelder planarbeid har fylkesmannen i Vestfold lenge skilt skarpt mellom formulerte nasjonale interesser og de interesseavveininger som ligger innenfor det lokale handlingsrommet. Ikke sjelden får vi spørsmål fra kommunene om synspunkter, der vi raskt kan melde tilbake at avklaringene tilligger kommune og lokalsamfunn. Vi viser til vårt arbeid med Vestfolds Lille Grønne (VLG), der regionale myndigheter har gått sammen med kommune-Vestfold om omforente prosedyrer for en rasjonell planbehandling, under mottoet: tidlig, tydelig og forutsigbar. VLG redegjør samtidig i konsentrert form for de nasjonale interessene i arealplanleggingen. Tross arealknapphet og betydelig konkurranse om arealene øst for E-18 har embetet, sammen med kommunene og øvrige regionale myndigheter, fått til smidige prosedyrer og raske avklaringer. Konfliktnivået er lavt. De reguleringsplaner som er i samsvar med kommuneplaner etter VLG-modellen, sendes ikke lenger til fylkesmannen. Vi jobber p.t. med veivesenet om én planuttalelse, osv.

Poenget er en kontinuerlig forbedring av prosesser og samhandling. Samtidig registrerer vi et betydelig ønske fra den enkelte kommune om veiledning i plan- og bygningslovgivning. Med få års mellomrom har embetets plangruppe møte med planutvalgene i kommunene for å gå gjennom lovverk, behandlingsmåter osv, svare på spørsmål, avklare muligheter og begrensninger. Vår erfaring er at disse kontaktpunktene er sterkt etterspurt og ønsket. Det betyr ikke at vi trer inn i kommunenes samfunnsutviklerrolle. Men kompleksiteten i det lov- og regelverk som styrer de lokale plan- og utviklingsprosessene er så kompliserte, og de formulerte nasjonale interessene på enkeltområder er så komplekse – at kommunene

aktivt etterspør vår rådgivning og dialog. Et alternativ er at dette feltet legges ut til det kommersielle konsulentmarkedet, dersom embetenes dialogrolle svekkes. Det vil ha tre konsekvenser: det blir dyrt for kommunene, veiledningen er ikke kvalitetssikret, og staten har ingen hånd på rattet for å formidle nasjonalt formulerte interesser.

Kommisjonen anbefaler derfor at fylkesmannsembetets rolle i dagens forvaltningssystem bør gjennomgås og utredes nærmere, herunder hvordan rådgiver og dialogfunksjonen skal utvikles og skilles fra kontrollfunksjonen på en god måte. Fylkesmannsinstruksen gjennomgås for å tydeliggjøre funksjoner knyttet til dialog og samordning. Det bør vurderes om betegnelsen fylkesmann/fylkesmannsembete skal endres for å være mer dekkende for den nye rollen.

Vi har allerede påpekt at foreliggende utredning i for liten grad har trukket veksler på embetserfaringer. Dialog- og kontrollfunksjonen bør drøftes bl.a. med utgangspunkt i de resonnementer som er redegjort for over. Fylkesmannsinstruksen kan sikkert bli tydeligere og mer presis. Eventuell navneendring bør ikke minst prøves mot den betydning det har i et rettssikkerhetsperspektiv. Vi tror innbyggernes interesser antakelig tjener på én gjenkjennelig offentlig klagesaksadresse med høy legitimitet, tillit og oppmerksomhet i fylket, hvor de kan få sin sak prøvet på nytt, på en enkel måte, jf den betydningen klagemuligheten har for folks trygghetsbehov, prøvingsrett og oppreisning. Navneendringer i en allerede meget kompleks forvaltning kan bidra til økt forvirring.

Kommisjonen støtter forslagene fra tilsynsutvalget i NOU 2004:17

- at omfanget av tilsyn med kommunesektoren reduseres*
- at fylkesmannen skal gis et koordinerende ansvar for å føre tilsyn med kommunene*
- at tilsyn skal utøves som lovlighetstilsyn*
- at det vurderes om oppgavene til helsetilsynet i fylket overføres til fylkesmannen*

Våre generelle merknader til kommisjonens tilsynsvurderinger framgår foran. Vi støtter behovet for samordning i regi av fylkesmannen.

Overføring til fylkesmannen av helsetilsynets oppgaver synes naturlig ut fra at helse-tjenesten er en stor sektor i kommunen og at tilsyn med sosialtjenesten, som er nær knyttet til helsetjenesten, ligger til fylkesmannen. Tilsyn med helseforetakene vil i så fall ligge utenfor den skisserte samordningen. Det er et poeng at tilsyn med helsepersonell og pasientrettigheter bør vurderes likt i kommune og foretak.

Kommisjonen foreslår at det vurderes å gi fylkesmannen et samordnet ansvar for å være klageinstans i saker hvor innbyggerne kan klage kommunale og enkeltvedtak inn for staten, (jf. NOU 2004:18 Helhet og plan i sosial og helsetjenestene).

Dette syns vi er et godt forslag, jf synspunktet fremmet over.

Kommisjonen foreslår som et generelt prinsipp at prøvingstemaet ved klage til fylkesmannen bør være om avgjørelsen er innholdsmessig lovlig og er blitt truffet på lovlig måte. Jf mindretallets forslag i NOU 2004:18).

Vår holdning, uttrykt i høringen til Bernt-utvalget, er at alle sider av et vedtak bør kunne overprøves av fylkesmannen. Vi tror det best harmonerer med befolkningens rettsfølelse, jf den betydningen klagemuligheten har for borgernes opplevelse av trygghet mot vilkårlig

behandling, for opplevelsen av en reell prøvingsrett, og for muligheten til oppreisning, om feil er begått. Dette er så viktige prinsipielle hensyn at selvstyreargumentene bør vike.

Evaluerings- og utredningsprosjekt

Kommisjonen foreslår et eget evaluerings- og utredningsprosjekt som redegjør for statlig samordning og som evaluerer virkningene av samordningen overfor kommunesektoren. Et sentralt aspekt vil være å få fram hvordan samordningen i varetas i etterkant av vedtak som har konsekvenser for kommunesektoren. Prosjektet bør omfatte både evaluering av samordning i sentralforvaltningen og samordning på regionalt plan. Videre bør utredningen komme med forslag til et enklest mulig rapporteringssystem mellom stat og kommune. Kommisjonen vil foreslå at det settes i verk et arbeid hvor man utreder hvilke konsekvenser det har for samspillet mellom staten, kommunene og fylkeskommunene at staten organiserer sin regionale forvaltning etter ulike geografiske områder.

Det foreslåtte evaluerings- og utredningsprosjektet kan avbøte den mangel på systematisk innhenting av embetserfaringer som vi har påpekt i denne uttalelsen. Men da bør også dette prosjektet koples direkte til oppfølgingen av Lokaldemokratikommisjonens arbeid.

Når det gjelder virkninger at statlig regionalisering gjør vi oppmerksom på at fylkesmannen i Vestfold allerede i januar 2002 sendte et brev til daværende administrasjonsminister om problemstillingen. Vi poengterte den gang at:

”Myndighetene synes å ha lagt betydelig vekt på den enkelte sektors egen logikk og faglig\ økonomiske krav i disse prosessene rundt reorganisering/regionalisering/ny geografisk inndeling. Vi ser samtidig et behov for at også andre spørsmål løftes fram i reorganiseringsstrategiene for de enkelte berørte regionale statsetater. Hensynet til etatenes kommunikasjon med omverdenen og brukerne, hva enten de er kommuner/ andre offentlige organer eller privatpersoner/næringsliv, mener vi bør være sentrale perspektiver”

Vi stilte videre:

”spørsmålet om i hvilken grad beslutninger om regional struktur og lokalisering i den enkelte etat ses tilstrekkelig i sammenheng med hverandre, og i forhold til virkninger for brukerkontakt og kommunikasjon med andre.”

Vi foreslo til slutt:

”å få utviklet en sjekklister som reforminitiativ fra de statlige sektorene burde prøves mot. Denne kunne inneholde krav til sektorene om å dokumentere hvordan hensyn til service, brukerorientering, kommunekontakt og samordning i regional stat er ivare tatt, i samband med forslag til reformer, utover dokumentasjon av intern kostnadseffektivisering.”

Vi støtter derfor forslaget fra kommisjonen.

Informasjon og læring

Kommisjonen vil foreslå at det settes i gang et informasjonsopplegg hvor det informeres om statens, kommunenes og fylkeskommunenes samfunnsrolle og hvilke forventninger innbyggere kan ha til dem. Kommisjonen vil ha større grad av administrativ kompetanse og erfaringsutveksling mellom staten og kommunesektoren. Et tiltak kan være en ordning for hospitering mellom staten og kommunesektoren.

Offentlig forvaltning er meget komplisert. Daglig erfarer vi at selv profesjonelle aktører har vansker med å orientere seg i det offentlige ”landskapet”. Informasjon er viktig, men vi advarer mot overdreven optimisme om hva det er mulig å få til. Aktørene lærer nok mest gjennom sine egne praktiske erfaringer fra møtene med forvaltningen. Derfor er det så

viktig at spesialisering og sektorrasjonalitet balanseres mot nødvendig "helhetsforståelse", se neste avsnitt. Samtidig deler vi Kommisjonens syn på innbyggernes behov for å kunne gjøre demokratisk ansvar gjeldende i valg på et informert grunnlag.

Hvert offentlig fagområde ivaretas av sin egen etat og oppgavene er delt mellom tre forvaltningsnivå. Spesialisering kan bety effektivitet; men også være en kime til manglende oversikt og sammenheng. Ett botemiddel er å feste blikket på de samlede virkningene av de ulike offentlige aktiviteter - for dem de gjelder; bedriftene og borgerne. Kvalitet i offentlig sektor handler ikke bare om den enkelte avgjørelse eller tjenesteyting hver for seg, men ofte også om sumvirkninger av flere instansers bidrag. Dét krever at hver etat tar ansvaret for at egen oppgaveløsning bidrar til en god helhet for samfunnet omkring. Det hjelper verken innbygger, bedrift eller samfunn om en etat kan føre en oppgave eller klient ut av eget arkiv og statistikk, og over til et annet, hvis problemet er uløst, samtidig som det fortsatt er en offentlig sak.

Systemets samlede rasjonalitet, og innbyggernes generelle tillit til forvaltning og politisk system vil nok fortsatt avhenge av at de offentlige aktørene hver for seg tar et ansvar for at helheten skal bli god og for at verken publikum eller bedrifter blir offer for manglende service for å komme til rett sted. Maktutredningen legger vekt på at forvaltningen tenderer til å bli ytterligere fragmentert. Differensiering etter formål og funksjon, bl.a. for å unngå rolleblanding, kan virke mot sin hensikt og øke kompleksiteten. Vi anbefaler derfor at staten ser til mer integrerte organisasjonsmodeller for oppgaveløsning, slik embetene er eksempler på, som et alternativ til fortsatt oppsplitting/rolledifferensiering.

Forvaltningen har det siste 10-året vært opptatt av å innføre målstyring og resultatrapportering, for å få til resultat- og kostnadsbevissthet. Men, slike administrative teknikker er knyttet til styring av det enkelte organ. Det betyr at hvis en klient er skrevet ut av egen etats mappe, til en "billig penge" kan det tas som tegn på effektiv måloppnåelse. Paradoxet er at klienten eller problemet fortsatt kan være et offentlig anliggende, bare et annet sted. Skal effektiv oppgaveløsning stimuleres gjennom slike redskaper fordrer det utvikling av indikatorer som måler de samlede virkninger, av flere instansers bidrag, på brukernivå. Eventuelle slike indikatorer må da anvendes av samtlige berørte offentlige instanser.

Vi støtter fullt ut Kommisjonens ønske om større erfaringsutveksling mellom stat og kommune. Hospitering er et fint tiltak. Samtidig har embetet har god erfaring fra Vestfold med å stille ansatte til disposisjon for kommunesektoren ved (akutte) behov, samtidig som vi selv har fått bistand fra kommunenivå i påkrevde situasjoner. Slike løsninger forutsetter tillit, god kontakt og en felles erkjennelse av hverandres roller og bidrag. Hospitering kan få preg av "faglig turisme", mens reelle "låne- og utvekslingsordninger" bringer deltakerne i forpliktende nærkontakt med utfordringene på stedet.

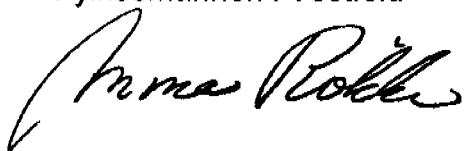
Dessuten kan det være verdt å overveie sterkere utveksling mellom sentral og regional stat; i tillegg til utvekslingen mellom staten og kommunene, i tråd med det vi har anført foran.

Friere kommunal beskatningsrett

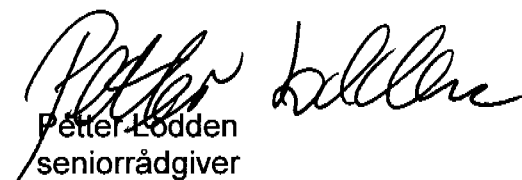
På dette punkt vil vi bare knytte en kommentar til forlaget fra kommisjonens flertall om større kommunal frihet ved et reformert og utvidet eiendomsskattesystem som kan gjelde boliger, fritidsboliger og næringsvirksomhet, samt arealavgift for etableringer i sjø. Poenget vårt er at fritidsboliger ofte ligger i andre kommuner enn der eier(ne) bor. Stemmeretten

følger bostedskommunen og de som eier fritidsboliger i andre kommuner er derved avskåret fra å kunne gjøre sin demokratiske innflytelse gjeldende i et svært viktig anliggende for dem. "No taxation without representation" har vært et historisk viktig prinsipp. Dette dilemmaet bør behandles nærmere i det videre arbeidet.

Med hilsen
Fylkesmannen i Vestfold

Mona Røkke

Petter Lodden
seniorrådgiver

Kopi uten vedlegg: fylkesmennene (sendt pr epost)

Vedlegg: brev til administrasjonsministeren av 17.01.02

VEDLEGG

05/1594-66

Fylkesmannen i Vestfold

Arbeids- og administrasjonsdepartementet
Administrasjonsministeren, via departementsråden

Vår saksbehandler / telefon:
Petter Lodden
33 37 11 49

Deres ref:

Vår referanse:
/
Arkivnr:

Vår dato:
17.01.2002

Fornyelse av offentlig sektor - behovet for samordning av de mange reorganiseringsprosessene i regionale etater og virksomheter

Vi viser til de mange regionaliserings- og reorganiseringsprosesser som nylig er gjennomført, nettopp nå pågår, eller planlegges, parallelt, i mange virksomheter. Aktuelle eksempler er: helsevesen, vegvesen, arbeidstilsyn, skatteetat, politi, domstol, kriminalomsorg, mv.

På hvert av disse områdene fattes etterhvert beslutninger med vidtrekkende konsekvenser, ikke bare for etaten\virksomheten selv, men også for samfunnet rundt; kommunene, brukere - de være seg innbyggere eller næringsliv, og samarbeidende etater\virksomheter.

Slike problemstillinger har vært tematisert ved flere anledninger i fylkesmannens møter med øvrige statsetatsledere her i Vestfold, og vis a vis kommunal ledelse. Vi legger vekt, både på gjensidige orienteringer om status, og på å løfte frem mer generelle spørsmål i disse sammenhengene. Vi er usikre på om brukerfokus og hensynet til samhandling med andre aktører, offentlige og private, er tilstrekkelig ivaretatt, på tvers av de mange atskilte sektorvise prosesser. Slike spørsmål bør vurderes nøye, for å unngå\avbøte eventuelle utilsiktede uheldige sumvirkninger av rekken av enkeltbeslutninger, og for å fremme mulige synergi-effekter.

Myndighetene synes å ha lagt betydelig vekt på den enkelte sektors egen logikk og faglig\økonomiske krav i disse prosessene rundt reorganisering\regionalisering\ny geografisk inndeling. Vi ser samtidig et behov for at også andre spørsmål løftes fram i reorganiseringsstrategiene for de enkelte berørte regionale statsetater. Hensynet til etatenes kommunikasjon med omverdenen og brukerne, hva enten de er kommuner\andre offentlige organer eller privatpersoner\næringsliv, mener vi bør være sentrale perspektiver.

Vi stiller spørsmålet om i hvilken grad beslutninger om regional struktur og lokalisering i den enkelte etat ses tilstrekkelig i sammenheng med hverandre, og i forhold til virkninger for brukerkontakt og kommunikasjon med andre. Nye inndelinger og nye lokaliseringer kan kreve enklere og bedre systemer for kommunikasjon med andre og for brukerkontakt, for å unngå avstandsproblemer. Etatsrasjonalitet er ikke nødvendigvis sammenfallende med

rasjonalitet på samfunnsnivå. Argumenter for såvel nye geografiske inndelinger, spredning/fordeling av funksjoner, som for samling av virksomheter innen felles administrative grenser, bør prøves og veies. Gode systemer for samhandling med omgivelsene er uansett nødvendige.

Som ansvarlig systemdepartement for offentlig forvaltning ønsker vi at Administrasjonsdepartementet tar et særlig ansvar for å sikre nødvendig koordinering mellom de sektorvise fornyelsesprosessene. Det store volumet på de aktuelle aktivitetene gjør bildet uoversiktlig, men samordning og helhet desto viktigere.

Dette brevet er også forelagt kommunene i Vestfold, ved ordfører og rådmann. Kommuneledelsene har gitt støtte til initiativet. Inntrykket er at kommunesektoren er svært opptatt av disse spørsmålene. Både som ansvarlig nivå for de fleste førstelinjeoppgaver i velferdspolitikken, og som plan- og utbyggingsmyndighet, er kommunene avhengig av tett kontakt med regional stat. Det er nærliggende å argumentere for at strukturen i regional stat i stor grad bør speile kommunenes ansvarsområder, og behovet for en god og systematisk styringsdialog. Dette er kanskje viktigere enn at den reflekterer en departementsstruktur tiden kan synes å ha løpt i fra på en del områder, eller en sentral fagrasjonalitet primært bygget på sektorenes egne interne premisser.

Kommunene er "tusenkunstnere" i tjenesteyting på de fleste livsområder som over tid er blitt et offentlig anliggende. Til tross for denne mangfoldigheten er kommunene underlagt en samlet politisk, og en samlet administrativ ledelse.

Vi mener det vil være en betydelig styrke for styringsdialogen mellom stat og kommune at kommunenes ledelse kunne møte en tilsvarende samordnet regional statlig ledelse med ansvar for så vel tilsyn og kontroll, som politikkformidling, tilbakemelding til sentrale myndigheter, og generell støtte.

I dag er det vårt inntrykk at AAD's virkemidler for å utøve denne viktige samordningsfunksjonen er for svake. Utredningsinstruksens krav til analyse av de administrative og økonomiske konsekvenser av reformforslag synes ikke å gi tyngde nok til å sikre en god avveining mellom etatsrasjonalitet og overordnede samfunnsmessige hensyn knyttet til service, brukerorientering (både publikum og næringsliv), kommunekontakt og samordning i regional stat.

Vi viser til de erfaringene som over tid er utviklet med den tilsvarende samordningsoppgaven for statlige utspill overfor kommunesektoren, i regi av Kommunalavdelingen i Kommunal- og regionaldepartementet. I denne sammenheng prøves sektorutspill konkret i forhold til prinsipper for finansiering, organisering og styring, mv. Ressurser skal følge nye oppgaver, øremerking må særskilt begrunnes, kommunene skal ha organisasjonsfrihet, osv.

Tilsvarende kunne vi tenke oss å foreslå at AAD, sammen med Finansdepartementet, vurderte å få utviklet en sjekklister som reforminitiativ fra de statlige sektorene burde prøves mot. Denne kunne inneholde krav til sektorene om å dokumentere hvordan hensyn til service, brukerorientering, kommunekontakt og samordning i regional stat er ivaretatt, i samband med forslag til reformer, utover dokumentasjon av intern kostnadseffektivisering.

Vi vedlegger også et foredrag om status for reorganisering i regional stat som fylkesmannen holdt 16.11.01 for rådmennene i Vestfold-kommunene, på en samling i regi av KS-Vestfold. Dette foredraget er bygget på materiale innhentet fra AAD i sakens anledning, i tillegg til

refleksjoner utviklet ved embetet knyttet til oppfølgingen av oppgavefordelingen, jf Oppgavefordelingsutvalgets innstilling og St. meld. nr. 31.

Med vennlig hilsen

Mona Røkke

Kopi; Regionale statsetater i Vestfold, Sosialdepartementet, Helsedepartementet Samferdselsdepartementet og Vegdirektoratet, Justisdepartementet og Politidirektoratet, Finansdepartementet og Skattedirektoratet.

Kommunene i Vestfold

Vestfold fylkeskommune

Fylkesmennene.